

[Kaj Andresen.]

som her en procentdel, ikke kræve nogen større udvidelse af det administrative arbejde.

Jeg kan ikke se det rimelige i den foreslåede ændring. Det væsentlige må dog være, at rentemodtagerne får pengene, ikke formen for reguleringen. Skal vi endelig drøfte det af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen m. fl. stillede forslag om to årlige reguleringer, sammenlignet med forslaget om et ekstraordinært tillæg som foreslået af den højtærede socialminister, vil jeg gøre opmærksom på, at gennemførelsen af det kommunistiske forslag i virkeligheden vil stille rentemodtagerne betydeligt ringere. Efter socialministerens forslag vil rentemodtagerne for hele året fra april 1950 til april 1951 få 4 pct. pr. måned, rundet op til 50 pct. af en måneds rente, i tillæg. Med halvårlig regulering som foreslået af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen m. fl. ville de i første halvår fra april til oktober ikke have fået en øre udover, hvad januarpristallet på 315 gav. Først fra oktober ville de få et tillæg baseret på julipristallet. Da det var 323 og aprilpristallet var 322, ville det sandsynligvis betyde, at tillægget ville udgøre den samme månedlige procent på 4, hvilket for de 6 måneder fra oktober til april kun bliver 24 pct. af en måneds rente. Det kan for et ægtepar her i København betyde et beløb på omkring 60 kr. Af disse grunde kan jeg altså ikke se, der ville være nogen fordel ved at gå over til halvårlige reguleringer, i visse tilfælde endda tværtimod.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen m. fl. har også stillet forslag om en forhøjelse af grundbeløbet. Det er for så vidt ikke andet, end hvad man kunne forudse. Når socialministeren foreslår 100 kr., byder kommunisterne 300 kr.; havde ministeren foreslået 300 kr., havde kommunisterne vel sagt 1 000 kr. Det er jo ikke vanskeligt for et parti, hvis ansvarsbevidsthed overfor den økonomiske side af sagen karakteriseres ved, at man stemmer imod finansloven og fører en voldsom agitation ude i landet mod skatterne. Jeg kan imidlertid ikke anbefale det kommunistiske forslag, som betyder en ændring i de gældende principper i folkeforsikringsloven ved indførelse af helt nye grundbeløb og ved ikke at tage hensyn til den grupperinddeling, der findes.

Det betyder ikke, at vi fra vor side betragter den gældende folkeforsikringsordning som ideal. Der er adskillige mangler ved denne ordning, og de rentebeløb, som invaliderne og de gamle har at leve for, er såre beskedne. Nogle af disse mangler er søgt rettet ved den revision, der på forslag af den nuværende regering blev gennemført i december 1947, og de siden dengang gennemførte eengangstillæg har ajourført disse forbedringer. Dertil kommer de skattefradragsbestemmelser, den nuværende regering også har fået gennemført. De betyder skattelettelser for rentemodtagerne, som også må tages i betragtning, når de gældende rentebeløb skal bedømmes.

Men også derudover har vi adskillige ønsker om forbedringer af folkeforsikringsloven. Den højtærede socialminister har netop for at få undersøgt muligheden for principielle ændringer i folkeforsikringsloven nedsat en kommission, og det må være rimeligt, at man, inden man skrider til ændringer i det gældende grundlag, gør arbejdet i denne kommission færdigt. Jeg har forstået, at man indtil nu i kommissionen har undersøgt mulighederne for en på præmiebetaling og fonds hvilende ren folkeforsikring, og det er også min opfattelse, at planerne om en sådan ren folkeforsikringsform kan betragtes som skrinlagt, hvilket vel egentlig ikke kan overraske. Jeg ville iøvrigt sætte pris på, om den højtærede socialminister, hvis det er muligt, vil udtale sig om, hvorvidt der kan ventes resultater fra kommissionen i nær fremtid. Det er klart, at undersøgelserne af det store lovkompleks, som det her gælder, kræver betydelige overvejelser, men det ville være værdifuldt for det arbejde, der jo må gøres for at bedre vilkårene for de gamle og invaliderne, at der inden længe foreligger et kommissionsresultat til overvejelse.

Problemerne gælder såvel spørgsmålet om, hvorvidt man skal udbygge den nuværende renteordning, som muligheden for at kombinere den med en forsikringsmæssig overbygning. Et problem, der vel også må løses, er forholdene for de enligstillede kvinder over 60 år, der ikke har nogen muligheder i erhvervslivet. Det er heller ikke nogen hemmelighed, at gruppedelingens takst III ikke bedømmes med udelt til-